

právním zástupcem, jako ostatní žalobci. V tomto směru jde však o patrnou nesprávnost ve smyslu Šu 419 c. ř. s., která jen omylným vynecháním při sepisování rozsudku se sběhla, jelikož nesouhlas toho, co soud vyslovil s tím, co vysloviti chtěl, jest zcela zřejmým z jeho odůvodnění. Vždyť hned v první větě rozhodovacích důvodů uvádí soud mezi ostatními jako žalobce výslovně manžele Bedřicha a Marii R-ovy a z další věty, kde praví, že »manžel muže podati žalobu i jménem manželky, neuváděje tohoto zastoupení,« a že »slušelo by žalobě vyhověti, i kdyby pouze manžel žaloval sám,« plyne, že pokládal Marii R-ovou za stranu rozepře. Podle Šu 477 čís. 9 c. ř. s. nezakládá takové nedopatření zmatečnosti, jelikož lze je odstraniti pouhou opravou rozsudku (§ 419 poslední odstavec c. ř. s.) dovolacím soudem nařízenou.

Čís. 3950.

Žalobce, k jehož žádosti postoupil původně dovolaný sborový soud věc okresnímu soudu, nemůže u tohoto soudu žádati, by věc byla postoupena původně dovolanému soudu, ježto jest prý vskutku příslušným sborový soud.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, R I 445/24.)

Žalobce původně podal žalobu na žalovanou banku o zaplacení služného, splatného dne 1. srpna 1923 ve výši 4583 Kč 33 h u obchodního soudu v Praze. K námitce věcné nepřislušnosti soudu, vznesené žalovanou stranou při prvním roku vzhledem na výši zažalovaného obnosu, prohlásil se obchodní soud usnesením ze dne 25. února 1924 věcně nepřislušným a k návrhu žalobce byly spisy postoupeny k dalšímu řízení okresnímu soudu pro věci obchodní v Praze. Podáním ze dne 8. března 1924 učinil však žalobce u tohoto soudu návrh, aby žalobu obchodnímu soudu v Praze zpět postoupil, ježto tento soud prý přece dle Šu 55 j. n. jest k projednání žaloby příslušným. **O k r e s n í s o u d** pro věci obchodní v Praze návrhu vyhověl a spisy obchodnímu soudu opět postoupil. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení. **D ů v o d y:** Stížnost jest odůvodněna, ježto, vyslovil-li již jednou obchodní soud v Praze usnesením ze dne 25. února 1924 právoplatně svou věcnou nepřislušnost, a žalobu k návrhu žalobce samotného dle Šu 261 c. ř. s. postoupil okresnímu soudu pro věci obchodní v Praze, byl tento soud tímto usnesením dle Šu 46 j. n. vázán — a nemohl žalobu již k návrhu žalobce odstoupiti soudu za věcně nepřislušna se prohlásivšímu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stanovisko rekursního soudu, že nemůže žalobce, když obchodní soud jednou již vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a postoupil k žalobcovu návrhu (§ 261 odstavec šestý c. ř. s.) žalobu okresnímu soudu pro věci obchodní jako soudu věcně příslušnému, u tohoto soudu žádati, by byla žaloba, ježto prý obchodní soud jest přece příslušný, to-

muto soudu zpět postoupena, není nijak vývody rekurentovými vyvráceno. Stanovisko rekursního soudu má v ustanovení Šu 46 odstavec první j. n. plnou oporu, neboť dle tohoto ustanovení, byla-li pravoplatně vyslovena nepřislušnost některého soudu, jest toto rozhodnutí pro soud, k němuž se věc potom dostane, závazné. Názor rekurentův, že ustanovení Šu 46 j. n. týká se jen případu, kde jde o příslušnost obecného nebo obchodního soudu a nikoli případu, kde jedná se o příslušnost sborového neb okresního soudu, nelze již vzhledem k samotnému doslovu Šu 46 j. n., který tohoto rozdílu nečiní a zní, jak právě uvedeno, všeobecně zastávat. Rovněž nelze sdíleti stanovisko rekurentovo, že jest na místě a nutno, aby žaloba byla zpět postoupena obchodnímu soudu, protože prý zažalovaná pohledávka jest částí nezapravené, v celkové její výši částku 5.000 Kč převyšující pohledávky a že tím (§ 51 a 55 j. n.) je dána prý výhradná příslušnost obchodního soudu. I kdyby skutečně zažalovaná pohledávka byla jen částí nezapravené, uvedenou výši přesahující pohledávky, nic by to na věci neměnilo, ježto i v tom případě podle ustanovení Šu 46 j. n. rozhodnutí obchodního soudu o jeho nepřislušnosti zůstává závazným. O výhradnou, to jest výlučnou příslušnost obchodního soudu (§ 51 odstavec druhý j. n.) nikterak však nejde, neboť strany mohly by se podle Šu 104 j. n. i na příslušnosti okresního soudu dohodnouti a ostatně není správné tvrzení žalobce, že zažalovaná pohledávka byla zažalována jako část nezapravené pohledávky, neboť žalováno jest o zadržené jednoměsíční služné a to pro sebe a úplně samostatně. Lze sice připustiti, že vzhledem k jiným obvyklým sporům mezi stranami u obchodního soudu podle udání žalobce vedeným, bylo by snad účelno a úsporno, kdyby také tento spor byl projednán u tohoto soudu, ale proto nelze říci, že napadené usnesení jest proti zákonu a nesprávné.

Čís. 3951.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).

Dána-li výpověď pozůstalosti, jest posuzovati přípustnost odkladu exekuce dle poměrů pozůstalosti, nikoliv dle poměrů universálního dědice, jemuž pozůstalost dosud nebyla odevzdána.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, R I 461 24.)

Žádosti pozůstalosti, již dána výpověď z najatých místností, o odklad exekuce vyklizením s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d žádost zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka posuzuje otázku, zda měla býti exekuce vyklizením dle Šu 1 (1) zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. odložena, nikoli s hlediska pozůstalosti, které byla dána výpověď, nýbrž s hlediska